

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

po rozpoznaniu 8 kwietnia 2025 r.,

w sprawie **B. D.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i in.,

wniosku obrońcy z urzędu w przedmiocie zasądzenia dodatkowych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym,

Postanowił
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie, Sąd Najwyższy wyrokiem z 15 lutego 2024 r., sygn. akt II KK 37/23, na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania. Tym samym wyrokiem zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. H. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 2400 zł, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji oraz obronę oskarżonego świadczoną z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

W dniu 16 września 2024 r. wpłynął do Sądu Najwyższego wniosek adw. P. H. o uzupełnienie wyroku o zapis w zakresie podatku VAT.

Postanowieniem z 3 października 2024 r. Sąd Najwyższy nie uwzględnił tego wniosku, podnosząc, że podwyższenie zasądzonego wynagrodzenia o stawkę 23% VAT stawiałoby obrońcę z urzędu w korzystniejszej sytuacji niż ta, w której znalazł się obrońca z wyboru.

W dniu 24 marca 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek adw. P. H. „o reasumpcję postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2024 r. nieuwzględniającego mojego wniosku z dnia 16.09.2024 r. o uzupełnienie wyroku SN z dnia 15 lutego 2024 r. w przedmiocie kosztów obrony oskarżonego w postępowaniu kasacyjnym świadczonej z urzędu w zakresie VAT.” W uzasadnieniu podniósł, że obecne błędne rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego uniemożliwia mu wystawienie zgodnej z przepisami prawa faktury VAT i rozliczenie się z Sądem Apelacyjnym w Warszawie za obronę z urzędu B. D. . Wobec tego obrońca wniósł o reasumpcję postanowienia Sądu Najwyższego i uzupełnienie wyroku tego Sądu z 15 lutego 2024 r. zgodnie z jego wnioskiem z 16 września 2024 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2023 r., poz. 2631) w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania wyroku w sprawie o sygn. II KK 37/23, opłata za sporządzenie i wniesienie kasacji w sprawie, w której w pierwszej instancji orzeczenie wydał sąd okręgowy wynosiła 600 zł. Z kolei w myśl § 17 ust. 2 pkt 6 cyt. rozporządzenia opłata za obronę przed Sądem Najwyższym wynosiła 600 zł. Ponadto, stosownie do treści § 4 ust. 3 cyt. rozporządzenia wskazane opłaty należałoby podwyższyć o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług. Wobec tego należałoby zasądzić adw. P. H. 1200 zł + 23% VAT, a więc w sumie 1476 zł.

Jednakże Sąd Najwyższy w wyroku z 15 lutego 2024 r., mając na uwadze wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 lutego 2024 r., SK 90/22, stwierdzający niezgodność z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej regulacji prawnych w zakresie, w jakim określały wówczas opłaty dla obrońcy z urzędu w wysokości niższej niż stawki minimalne opłat dla obrońcy z wyboru, oparł swe rozstrzygnięcie o stawki

określone dla obrońcy z wyboru (obrona przed Sądem Najwyższym § 11 ust. 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. z 2023 r., poz. 1964 – 1200 zł oraz sporządzenie i wniesienie kasacji w sprawie, w której w pierwszej instancji orzeczenie wydał sąd okręgowy § 11 ust. 3 pkt 2 cyt. rozporządzenia – 1200 zł), w sumie 2400 zł. Jednocześnie nie zasądził powiększenia tej kwoty o podatek VAT, gdyż zasądzenie kosztów w takiej wysokości stawiałoby obrońcę z urzędu w znacznie korzystniejszej sytuacji niż ta, w której znalazłby się obrońca z wyboru. Gdyby bowiem doszło do spełnienia żądania obrońcy, Sąd Najwyższy zasądziłby 2400 zł + 23%, czyli 2952 zł.

Wobec tego Sąd Najwyższy nie mógł uwzględnić wniosku obrońcy, uznając, iż zasądzona wysokość kwoty dotyczącej kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym świadczonej z urzędu w sprawie II KK 37/23 była prawidłowa i została wyrażona brutto.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]